

Beste mensen, ik sprak ooit eens iemand in de kerk die zei; "Biechten? Waarom zou ik biechten, ik doe nooit iets fout.....". Tsja, toen ik een stuk jonger was, heb ik dat ook wel eens gedacht. Maar toen ik, door de gelegenheid uitgedaagd, toch eens een keertje ben gaan biechten, ontdekte ik, gaande het biechtgesprek, dat ik best wel wat fouten maak. Best weleen heleboel fouten zelfs. En als je eenmaal over je eigen handelen en over je eigen, soms toch zondige gedachten gaat nadenken, dan komen er steeds meer foutjes bovendien...

Ik heb dit voor mijzelf wel eens proberen duidelijk te maken hoe zo iets werkt. Hoe kan het nu dat als je eenmaal foutjes van jezelf ontdekt, dat er steeds meer foutjes verschijnen?

Voor mij werd het duidelijk onder het schuren van hout; als je iets van hout gemaakt hebt, pak je eerst grof schuurpapier, zeg korrel 80. Als je hiermee het hout geschuurd hebt en je gaat er met je hand overheen, dan voelt het al een stuk beter aan. Ga je het daarna schuren met, zeg korrel 120, dan wordt het hout nog gladder, maar je weet dat het hout nog veel gladder kan worden. En als je echt van afwerken houdt, ga je net zolang door totdat het hout gepolijst is. Zo werkt het ook met de biecht. Eerst biecht je een "grote" zond op. En als je merkt dat dit je goed doet, je voelt je een stuk opgelucht na de biecht, dan biecht je de volgende keer ook een wat "kleinere" zonde op. En als je dan weer opnieuw merkt dat dit je goede doet, ga je steeds verder, totdat het leven zo gepolijst is dat je jezelf helemaal gelukkig voelt, helemaal vrij van zonden.

Nu is dat natuurlijk een illusie. Geen mens kan vrij zijn van zonden. De grote kerkleraar uit de 4^e eeuw Augustinus zegt al; "*zelfs de grootste heilige zondigt 7 maal per dag*". Daarom wil ik iedereen altijd adviseren om eens te biechten. Ik weet dat de biecht voor velen een nare smaak heeft, maar het is een sacrament, een waarneembaar en werkzaam teken waarin God de mens raakt. Probeer het weer eens, u zult zien dat het echt je leven polijst.

De Farizeeër uit het Evangelie van vandaag leeft, naar wij mogen aannemen, als een trouwe dienaar Gods. Hij doet alles wat de kerk hem voorschrijft en vindt zichzelf een voorbeeldig gelovige. En daarin zit nu net het probleem; Hij vindt dat hij het allemaal geweldig doet en hij kijkt neer op die ander die het in zijn ogen niet goed doet!

Eigenlijk zitten hier al twee problemen in: Allereerst; wij kunnen niets goed doen als het ons niet door God gegeven wordt. Hij heeft ons Zijn Zoon gegeven om ons te leren hoe we goede Christenen kunnen zijn. Alle goede daden die wij doen, en ik hoop dat dat er veel mogen zijn, komen voort uit de werking van de Heilige Geest die Hij ons geschonken heeft.

Het tweede probleem zit hem in het neerkijken op een ander. Ieder mens, ja echt ieder mens, is gewild door God. Maar wat God ons ook gegeven heeft is een vrije wil. Hij heeft ons niet willen schapen als willoze volgelingen, maar als geschapenen met een vrije wil. Hierdoor kiezen sommige voor de weg van Christus, anderen kiezen hun eigen weg. Maar welke keuze wij ook maken, God houdt van iedere mens. Hij houdt alleen niet van het zondig handelen van de mens. Maar nogmaals God houdt wel van de geschapen mens. Kunnen wij dan niets goeds doen vanuit onszelf? Natuurlijk wel! Natuurlijk proberen we allemaal naar ons geweten te helpen, maar ook dat geweten is weer van God 😊. Wat we natuurlijk altijd kunnen doen is proberen te leven zoals Jezus het ons heeft voorgeleefd. Ondanks al onze beperktheid maar ook in het besef dat we maar gewone mensen zijn, met al onze menselijke tekorten.

Laten we ons dus niet te snel op de borst kloppen, maar vooral bescheiden zijn, in het besef dat er nog veel fijne korrel schuurpapier nodig is om ons mooi gepolijst te krijgen. Amen.